

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **VETRO-PLUS a.s.**, IČO 63217180
sídlem Vocelova 1176/6, 500 02 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Danielem Tobolou
sídlem Revoluční 17, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2021, č. j. 36579/21/5300-21442-713011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí (dodatečnému platebnímu výměru) Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj („správce daně“) ze dne 8. 10. 2020. Správce daně uvedeným

rozhodnutím doměřil žalobci DPH za zdaňovací období leden 2011 ve výši 288 000 Kč, zároveň žalobci stanovil penále ve výši 57 600 Kč.

2. Správce daně doměřil žalobci DPH z toho důvodu, že neuznal nárok na odpočet daně uplatněný žalobcem na základě faktur vystavených dodavatelí Orvald a.s., DIČ CZ28967364 („Orvald“), a APM Agency s.r.o., DIČ CZ25380371 („APM Agency“). Podle správce daně žalobce nesplnil podmínky stanovené v § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty („zákon o DPH“), neboť deklarovaná zdanitelná plnění od uvedených dodavatelů byla fiktivní.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce předně namítl, že správce daně řádně nezahájil doměřovací řízení. S odkazem na § 145 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu („daňový řád“), uvedl, že výzva k podání dodatečného daňového přiznání nezahajuje doměřovací řízení. Doměřovací řízení může být zahájeno tím, že marně uplyne lhůta stanovená správcem daně ve výzvě k podání dodatečného daňového přiznání. V nyní posuzovaném případě ovšem daná lhůta marně neuplynula, neboť zmocněnec žalobce dne 2. 9. 2020 reagoval na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je pak třeba tuto reakci považovat za dodatečné daňové přiznání v materiálním smyslu. Doměřovací řízení tedy bylo zahájeno dnem, kdy došlo k uvedené podání správcem daně, nikoliv dříve.
4. Žalobce nesouhlasí s argumentací, kterou žalovaný uvedl v reakci na odkaz žalobce na předmětná ustanovení daňového řádu. Předchozí právní úprava sice postrádala explicitní určení doby zahájení vyměřovacího či doměřovacího řízení, avšak i před účinností novelizace provedené zákonem č. 283/2020 Sb. dle žalobce platilo, že výzva k podání daňového tvrzení nezahajovala vyměřovací nebo doměřovací řízení z moci úřední. Tento výklad podporuje i důvodová zpráva k zákonu č. 283/2020 Sb.
5. Podle žalobce správce daně postupoval v rozporu s daňovým řádem poté, co obdržel podání žalobce ze dne 2. 9. 2020. Správce daně dne 16. 9. 2020 vydal sdělení o výsledku doměřovacího řízení (dle názoru správce daně zahájeného vydáním výzvy k podání dodatečného daňového přiznání) a dne 8. 10. 2020 vydal dodatečný platební výměr. Žalobce namítl, že vydání sdělení (dle správce daně na základě zásady součinnosti) nemůže nahradit formalizované postupy při správě daní upravené v daňovém řádu. Správce daně byl povinen zahájit postup k odstranění pochybností. Namísto toho vydal zmíněné sdělení, kterým informoval žalobce, že mu ve stanovené lhůtě umožní seznámit se s podklady rozhodnutí (nikoliv ale vyjádřit se k nim, předkládat vlastní tvrzení a k těmto tvrzením navrhopvat vlastní důkazy – tato práva žalobce tedy správce daně svým postupem porušil).
6. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je sice správce daně při stanovení daně dokazováním mimo daňovou kontrolu oproštěn od nutnosti vyhotovit zprávu o daňové kontrole a seznámit s ní daňový subjekt, přinejmenším ale musí umožnit daňovému subjektu zúčastnit se dokazování a vyjádřit se k jeho výsledkům ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Toto vše správce daně porušil, neboť své dokazování prováděné vně jakéhokoliv řízení uzavřel bez součinnosti s žalobcem a poté mu sdělil, že mu umožní pouze seznámit se s podklady, které má k dispozici.

7. Závěry správce daně jsou dále v rozporu s pravomocným rozhodnutím vydaným soudem v trestním řízení. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2016, č. j.: 40 T 16/2015 – 38 177, a na rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 3 To 121/2018, který nabyl právní moci dne 29. 11. 2019. V odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze se přitom konstatuje: „*Obžalovaný Mgr. M. K. – resp. společnost Vetro-plus a.s. – však následně – v průběhu řízení před soudem – uhradila veškeré daňové nedoplatky a penále, které měla, včetně těch spojených s uplatněním faktur figurujících v této trestní věci.*“ V odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze se pak konstatuje: „*Odvolatel státu zaplatil nejen základ daně, ale i veškeré úroky a penále, celkově jde o částku ve výši 28.088.750 Kč.*“
8. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí uvádí, že „*z předmětných trestních rozsudků je zcela zřejmé, že v daném trestním řízení bylo rozhodováno o vině a trestu M. K., který byl shledán vinným ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Uskutečnění plné úhrady daně včetně jejího příslušenství, která byla na základě trestních rozsudků shledána za zkrácenou u odvolatele, nebyla předmětem tohoto řízení.*“ Podle žalobce je uvedené tvrzení nepravdivé. Žalovaný si je toho zřejmě dokonce vědom, neboť současně uvedl: „*Rozsudkem Vrchního soudu v Praze pak byla řešena mj. otázka výše uloženého peněžitého trestu. (...) Z uvedeného důvodu Vrchní soud v Praze vyhověl odvolání obžalovaného M. K. a od uloženého peněžitého trestu upustil.*“ Podle žalobce tedy výše nedoplatku a způsob jeho úhrady naopak byly předmětem projednávané věci a soudy si musely tuto otázku řádně zodpovědět, neboť takto zformulovaný skutkový závěr má přímý dopad na ukládanou sankci.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvedl, že vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu bylo dle § 91 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 nutné považovat za úkon zahajující doměřovací řízení. Den oznámení výzvy byl totiž nepochybně dnem, kdy byl správcem daně vůči žalobci učiněn první úkon ve věci doměření daně. Uvedenou skutečnost potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu.
10. Ustanovení § 145 odst. 3, podle něž výzva k podání daňového tvrzení nezahajuje vyměřovací nebo doměřovací řízení z moci úřední, bylo do daňového řádu vloženo zákonem č. 283/2020 Sb. s účinností od 1. 1. 2021. V žalobcově případě však bylo doměřovací řízení zahájeno již v červenci roku 2020, a tak na něj nelze aplikovat § 145 odst. 3 daňového řádu. Na právě uvedeném závěru nemůže nic změnit ani žalobcem citovaná důvodová zpráva k zákonu č. 283/2020 Sb.
11. Podle žalovaného je nicméně pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nerozhodné, zda bylo doměřovací řízení žalobce zahájeno již vydáním výzvy, nebo až doručením reakce žalobce na tuto výzvu správci daně. V daném případě došlo k doměření daně na základě aplikace § 148 odst. 6 daňového řádu. Dle zmíněného ustanovení, které je v nezměněné podobě účinné od 1. 1. 2011, lze v důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí soudu právní moci, a to bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně. Rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu ve věci předsedy představenstva žalobce nabylo právní moci dne 29. 11. 2019. Jelikož daň z přidané

hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna roku 2011 byla žalobci doměřena právě v důsledku jednání předsedy jeho představenstva, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, připadl poslední den lhůty pro stanovení daně na 31. 12. 2021. Oznámení výzvy, reakce na výzvu, vydání dodatečného platebního výměru, nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání a dokonce i podání žaloby v této věci pak předcházelo tomuto datu. K doměření daně žalobci tedy nepochybně došlo v rámci řádně zahájeného daňového řízení.

12. Žalovaný přisvědčil žalobci, že jeho reakci na výzvu lze považovat za daňové tvrzení v materiálním smyslu, kterým deklaroval rozdíl oproti poslední známé dani ve výši 0 Kč. To je však pro posouzení daného případu nevýznamné. Následkem nevyhovění výzvě k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu totiž je toliko možnost stanovit daň podle pomůcek. Jelikož žalobce na výzvu reagoval, byl by takový postup nezákonný. Žalobci však nebyla daň z přidané hodnoty stanovena podle pomůcek, ale dokazováním, takže pro něj „nepříznivý“ následek spojený s nevyhověním výzvě vůbec nenastal.
13. Ani skutečnost, že vydání dodatečného platebního výměru nepředcházelo zahájení daňové kontroly či postupu k odstranění pochybností, podle žalovaného nijak nezpochybňuje jeho zákonnost. Žalovaný připomněl, že k vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání podle § 145 odst. 2 daňového řádu je správce daně povinen v případě, kdy lze důvodně předpokládat, že daň bude doměřena. Nejvyšší správní soud přitom již opakovaně dospěl k závěru, že pokud daňový subjekt není pasivní a na takovou výzvu reaguje, není vždy správce daně povinen zahájit před stanovením daně nějaký kontrolní postup. Tuto povinnost nemá zejména v případě, kdy jím zjištěné skutečnosti a důkazy umožňují stanovit daň dokazováním, a to při zachování všech práv daňového subjektu. V takovém případě by zahájení daňové kontroly (nebo postupu k odstranění pochybností) představovalo čistě formální postup, zbytečně zatěžující nejen správce daně, ale i samotný daňový subjekt.
14. V daném případě vycházely důvody, na základě kterých správce daně očekával doměření daně žalobci, ze skutečnosti, že soudy v trestním řízení pravomocně shledaly vinným předsedu představenstva žalobce z trestného činu zkrácení daně, poplatku či podobné platby. Na základě trestního rozsudku přitom nebylo pochyb o tom, že spáchaný trestný čin souvisel s daní z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna roku 2011, přičemž nebylo pochyb ani o tom, která ze žalobcem vykázaných plnění v daňovém přiznání za toto zdaňovací období byla pouze fiktivní. Žalovaný má zároveň za to, že posouzením této otázky soudy v trestním řízení byli správce daně i on vázáni. S ohledem na existenci trestního rozsudku tedy nebylo možné předpokládat, že ve věci bude třeba provádět rozsáhlé a časově náročné dokazování. Žalovaný sice nevylučuje, že i za popsané situace by se žalobci mohlo nějakým (byť obtížně představitelným) způsobem podařit doměření daně zvrátit. Již z jeho reakce na výzvu však bylo zřejmé, že žádnými relevantními podklady či argumenty za tímto účelem nedisponuje.
15. Správce daně tedy měl již v době vydání výzvy k dispozici všechny podklady, na základě kterých bylo možné usuzovat na doměření daně žalobci. Po obdržení reakce žalobce na výzvu správce daně zaslal žalobci sdělení, ve kterém se vypořádal s argumenty, na základě kterých se žalobce domníval, že mu povinnost podat dodatečné daňové přiznání nespovídá. Správce daně zároveň žalobce informoval, kdy a kde se může před vydáním rozhodnutí o stanovení daně (dodatečného platebního výměru) seznámit s podklady, ze

kterých vycházel. Tvrzení žalobce, že z předmětného sdělení mu nebylo zřejmé, že ve věci může dále reagovat a předkládat další tvrzení a důkazy, je dle žalovaného absurdní. Žalobce navíc podal odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, a tak mohl v rámci odvolacího řízení brojit proti libovolnému aspektu postupu správce daně a navrhnout za účelem prokázání svých tvrzení další důkazy. Žalovaný pak ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání doplnil některé podklady a s těmito podklady a svým právním názorem seznámil žalobce postupem podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Přitom jej výslovně vyzval k vyjádření a případnému navržení dalších důkazů. Dokazování tedy v předmětném řízení proběhlo v úzké součinnosti se žalobcem, který měl dostatek prostoru pro uplatnění svých práv.

16. Žalovaného dále konstatoval, že vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání bylo úkonem správce daně výhradně ve prospěch žalobce. Pokud by totiž žalobce podal dodatečné daňové přiznání, ve kterém by dodatečně vyčíslil daň v souladu se správcem daně zjištěnými skutečnostmi, které měly podklad v pravomocném trestním rozsudku, měl možnost zbavit se povinnosti hradit penále z částky doměřené daně. Jelikož však žalobce v reakci na výzvu (tedy v dodatečném daňovém tvrzení v materiálním smyslu) tvrdil rozdíl oproti poslední známé dani ve výši 0 Kč, tohoto benefícia se sám dobrovolně zřekl.
17. Žalovaný nesouhlasí ani s argumentací, podle níž provedení úhrady částky, kterou Městský soud v Praze a Vrchní soud v Praze posoudily jako daň zkrácenou trestným činem předsedy představenstva žalobce, představuje překážku pro doměření této daně v daňovém řízení. Žalovaný má za to, že je nutné důsledně oddělovat otázku, zda byla žalobci daň pravomocně doměřena v nalézacím daňovém řízení, od otázky, zda má žalobce ve vztahu k této dani nějaké nedoplatky. Pokud se určitá osoba dopustila skutku, který je trestným činem, o němž pravomocně rozhodly soudy v trestním řízení, je správce daně povinen tuto skutečnost zohlednit v rámci daňového řízení, jestliže je tento skutek rovněž podstatný pro stanovení daně. V daném případě bylo podstatné, že před vydáním dodatečného platebního výměru bylo stanovení poslední známé daně z přidané hodnoty žalobci za zdaňovací období měsíce ledna roku 2011 ovlivněno trestným činem předsedy představenstva žalobce. Na takovou situaci výslovně pamatuje § 148 odst. 6 daňového řádu, který v obdobných případech správcem daně umožňuje daň doměřit i přes uplynutí lhůty pro stanovení daně, a to v návaznosti na právní moc rozhodnutí soudu v trestním řízení. Jedná se přitom toliko o stanovení daně v nalézacím řízení, tedy deklaraci toho, že žalobci v rovině hmotného práva svědčí určitá povinnost.
18. Pokud Vrchní soud v Praze při rozhodování o odvolání předsedy představenstva žalobce v trestní věci dospěl při upuštění od uložení peněžitého trestu k závěru, že žalobce již nějakou dlužnou daň uhradil, nebyl tento závěr na překážku vydání dodatečného platebního výměru. Rozhodnutí trestních soudů v daném případě totiž nelze považovat za rozhodnutí o stanovení (doměření) daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna roku 2011. Tím mohl být dle § 147 odst. 1 daňového řádu pouze dodatečný platební výměr. Jakkoli měl žalovaný určité pochybnosti o tom, že ze strany žalobce došlo v průběhu trestního řízení k úhradě také daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna roku 2011, a to za situace, kdy před jeho pravomocným skončením tato daň ještě nebyla stanovena, tuto skutečnost v odvolacím řízení nehodnotil jako okolnost podstatnou pro stanovení daně. Dodatečným platebním výměrem totiž bylo konstatováno, že žalobci svědčí určitá daňová povinnost. Otázka, zda ze strany žalobce

došlo k její úhradě, a to například i před vydáním dodatečného platebního výměru, je otázkou stavu jeho osobního daňového účtu.

III. Ústní jednání

19. Během jednání konaného dne 3. 8. 2022 zástupce žalobce pouze odkázal na argumentaci uplatněnou v žalobě. Obdobně pověřený pracovník žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě a na napadené rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.
21. Správce daně v posuzovaném případě doměřil žalobci DPH za zdaňovací období leden 2011, neboť neuznal nárok na odpočet daně uplatněný žalobcem na základě faktur vystavených dodavatelí Orvald a APM Agency. Podle správce daně žalobce nesplnil podmínky stanovené v § 72 a § 73 zákona o DPH. Uvedený závěr správce daně učinil na základě skutečností zjištěných v trestním řízení vedeném s panem M. K., předsedou představenstva žalobce. M. K. byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2016, sp. zn. 40 T 16/2015, a následně také rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 3 To 121/2018, uznán vinným ze spáchání daňového trestného činu. Podle trestních soudů M. K. v době od dubna 2010 do ledna 2013 ve snaze získat hotovost pro vlastní potřebu a zároveň zkrátit daně podával jménem žalobce ke správci daně příznání k DPH a k dani z příjmů právnických osob, do nichž zahrnoval faktury o předstíraných přijatých zdanitelných plněních od dodavatelů Orvald (za školení zaměstnanců) a APM Agency (za reklamní činnost a PR články).
22. V návaznosti na pravomocné skončení trestního řízení vedeného s M. K. správce daně dne 3. 7. 2020 zaslal žalobci podle § 145 odst. 2 daňového řádu výzvy k podání dodatečných daňových příznání k DPH za zdaňovací období březen 2010, září 2010, prosinec 2010 a leden 2011. Žalobce v reakci na tyto výzvy dne 2. 9. 2020 sdělil správci daně, že dle jeho názoru mu nevznikla povinnost podat dodatečná daňová příznání, neboť daňové povinnosti, které byly předmětem trestního stíhání, již byly uhrazeny. Správce daně ovšem setrval na svém závěru, že žalobce by měl podat dodatečná daňová příznání – viz úřední záznam ze dne 15. 9. 2020. Správce daně zaslal žalobci tento úřední záznam spolu se sdělením o výsledku doměřovacího řízení ze dne 16. 9. 2020. Žalobce na uvedené sdělení nijak nereagoval a správce daně vydal dne 8. 10. 2020 dodatečné platební výměry na DPH za výše specifikovaná zdaňovací období. Žalobce se proti těmto platebním výměrům odvolal. Žalovaný nejprve uložil správci daně doplnění odvolacího řízení a dne 16. 8. 2021 zaslal žalobci seznámení se zjištěnými skutečnostmi. Žalobou napadeným rozhodnutím poté žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za zdaňovací období leden 2011 (s tím že o odvoláních proti platebním výměrům na DPH za další zdaňovací období rozhodne samostatně).
23. Žalobce v podané žalobě nijak nezpochybňuje závěry finančních orgánů o nesplnění podmínek stanovených v § 72 a § 73 zákona o DPH u jím nárokováného odpočtu daně. Tedy že zdanitelná plnění, na jejich základě si nárokoval odpočet DPH, se fakticky neuskutečnila. Řízení ve správním soudnictví je přitom ovládáno dispoziční zásadou, není úkolem soudu domýšlet za žalobce argumentaci a žalobní námítky. Krajský soud

proto ve vztahu k těmto závěrům toliko odkazuje na odůvodnění dodatečného platebního výměru vydaného správcem daně a žalobou napadeného rozhodnutí.

24. Žalobcem uplatněné námitky směřují předně proti procesnímu postupu správce daně. Podle žalobce správce daně řádně nezahájil doměřovací řízení a neumožnil mu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, předkládat vlastní tvrzení a k těmto tvrzením navrhopvat vlastní důkazy (v podrobnostech viz výše body 3-6 tohoto rozsudku).
25. Krajský soud posoudil uvedené námitky jako nedůvodné. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že správce daně vydáním výzvy k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu řádně zahájil doměřovací řízení. Daňový řád ve znění účinném do 31. 12. 2020 výslovně nestanovil, zda výzva správce daně podle § 145 odst. 2 zahajuje doměřovací řízení, či nikoliv. Judikatura Nejvyššího správního soudu nicméně dovodila, že tímto úkonem správce daně dochází k zahájení doměřovacího řízení (za předpokladu, že se nejedná o formálně učiněný úkon, v žalobcově případě ale nic nespovídá tomu, že by správce daně vydal výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu účelově) – viz např. rozsudky ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017 – 26, a ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 Afs 394/2018. Žalobcem citovaná ustanovení § 145 odst. 3 a 4 daňového řádu nabyly účinnosti teprve dne 1. 1. 2021, na nyní posuzovanou věc tedy nedopadají. Důvodová zpráva k zákonu č. 283/2020 Sb. svědčí nanejvýše o tom, že zákonodárce patrně považoval uvedené závěry, k nimž dospěla soudní judikatura, za nežádoucí (a právě proto doplnil do zákona ustanovení, podle nějž výzva k podání dodatečného daňového přiznání nezahajuje doměřovací řízení). Na období před 1. 1. 2021 však § 145 odst. 3 a 4 aplikovat nelze.
26. Jak navíc správně uvedl žalovaný, pro posouzení této věci není podstatné, zda doměřovací řízení bylo zahájeno již vydáním výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, nebo až doručením reakce žalobce na tuto výzvu správci daně (jak tvrdí žalobce). Podstatné je, že v souladu s § 148 odst. 6 daňového řádu připadl v nynější věci poslední den lhůty pro stanovení daně na 31. 12. 2021. K doměření daně tedy bezpochyby došlo v rámci řádně zahájeného daňového řízení a před uplynutím lhůty pro stanovení daně.
27. Nepodstatná je také skutečnost, že reakci žalobce na výzvu správce daně podle § 145 odst. 2 daňového řádu lze v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za podání dodatečného daňového přiznání v materiálním smyslu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 Afs 69/2015 – 32). Správce daně za této situace pouze nebyl oprávněn stanovit daň na základě pomůcek, což se ale v posuzovaném případě nestalo. Žalobci byla stanovena daň dokazováním.
28. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově názoru, že sdělení o výsledku doměřovacího řízení nemůže nahradit formalizované postupy při správě daní. Soud souhlasí s žalovaným, že správce daně nebyl v posuzovaném případě povinen zahájit postup k odstranění pochybností, či dokonce daňovou kontrolu. Skutečnosti zjištěné v trestním řízení vedeném s M. K. umožňovaly správci daně stanovit daň dokazováním mimo tyto kontrolní postupy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 Afs 394/2018 – 33).
29. Správce daně byl samozřejmě povinen i za těchto okolností postupovat tak, aby při stanovení daně byla zachována procesní práva žalobce. Tedy aby žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro stanovení daně, vyjádřit se k nim, předkládat vlastní tvrzení a

navrhovat vlastní důkazy. Správce daně ale žalobce na uvedených právech nijak nezkrátil. Ve sdělení o výsledku doměřovacího řízení správce daně žalobce informoval, kdy a kde se může před vydáním rozhodnutí seznámit s podklady shromážděnými správcem daně. Teprve po uplynutí lhůty stanovené ve sdělení správce daně vydal dodatečný platební výměr. Z uvedeného sdělení přitom muselo být žalobci zřejmé, že mu poskytuje možnost nejen seznámit se s podklady rozhodnutí, ale také vyjádřit se k nim a případně navrhnout vlastní tvrzení a důkazy. Žalobce měl navíc dostatek prostoru k uplatnění svých práv rovněž v odvolacím řízení, neboť žalovaný zde doplňoval podklady rozhodnutí a výzvou podle § 115 odst. 2 daňového řádu jej výslovně vyzval k vyjádření se k těmto podkladům a k případnému navržení vlastních důkazů. Žalobce však v průběhu celého daňového řízení (ale ani v žalobě) žádná tvrzení či důkazy zpochybňující závěry správce daně a žalovaného neuplatnil (s jedinou výjimkou, žalobce od počátku daňového řízení poukazoval na skutečnost, že sporná daň již byla uhrazena). Krajskému soudu proto není zřejmé, v čem konkrétně mělo spočívat porušení procesních práv žalobce.

30. Žalobce dále namítl, že závěry správce daně jsou v rozporu s pravomocným rozhodnutím vydaným soudem v trestním řízení (viz výše body 7 a 8 rozsudku). Uvedené žalobní námitky soud rozumí tak, že dle názoru žalobce provedení úhrady částky, kterou Městský soud v Praze a Vrchní soud v Praze posoudily jako daň zkrácenou trestným činem předsedy představenstva žalobce, představuje překážku pro doměření této daně v daňovém řízení. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
31. Soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, podle níž je nutné oddělovat otázku, zda byla žalobci daň pravomocně doměřena v nalézacím daňovém řízení, od otázky, zda má žalobce ve vztahu k této dani nějaké nedoplatky. Trestní soud je totiž oprávněn učinit si pro účely trestního řízení úvahu, zda došlo k úhradě daně, byť tato daň dosud nebyla v daňovém řízení stanovena. Příslušná úvaha trestního soudu ale nenahrazuje rozhodnutí o stanovení (doměření) daně. O stanovení daně je oprávněn rozhodnout toliko správce daně. Rozhodnutí o stanovení daně pak představuje deklaraci toho, že daňovému subjektu v rovině hmotného práva svědčí určitá povinnost. Otázku, zda již došlo ke splnění této povinnosti, a to například i před vydáním dodatečného platebního výměru, správce daně následně posoudí v souladu s ustanoveními o placení daní (§ 149 a násl. daňového řádu).

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. srpna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu